

Υπόθεση C-466/00

Arben Kaba

κατά

Secretary of State for the Home Department

(αίτηση του Immigration Adjudicator
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1612/68 —
Κοινωνικό πλεονέκτημα — Δικαίωμα του συζύγου διακινούμενου
εργαζόμενου να λάβει άδεια διαμονής αόριστης διάρκειας στο έδαφος
του κράτους μέλους»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα D. Ruiz-Jarabo Colomer της 11ης Ιου-
λίου 2002 I - 2222
Απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 2003 I - 2256

Περίληψη της αποφάσεως

1. *Προδικαστικά ερωτήματα — Απόφαση του Δικαστηρίου — Δεδικασμένο — Δυνα-
τότητα του εθνικού δικαστηρίου να υποβάλει νέο προδικαστικό ερώτημα στο Δικα-
στήριο — Περιεχόμενο
(Άρθρο 234 ΕΚ)*

2. Προδικαστικά ερωτήματα — Υποβολή στο Δικαστήριο — Καθορισμός των προς υποβολή ερωτημάτων — Αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου — Δυνατότητα των διαδίκων να μεταβάλλουν το περιεχόμενο των ερωτημάτων — Δεν υφίσταται — Υποθετικές περιπτώσεις προβαλλόμενες από τους διαδίκους και επαναλαμβανόμενες στην απόφαση περί παραπομπής — Δεν λαμβάνονται υπόψη (Άρθρο 234 ΕΚ)
3. Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων — Εργαζόμενοι — Δικαίωμα διαμονής των μελών της οικογένειας — Άδεια διαμονής αόριστης διάρκειας για τον σύζυγο του εργαζομένου — Εθνική ρύθμιση που προβλέπει διάρκεια κατοικίας βραχύτερη για τους συζύγους προσώπων που είναι εγκατεστημένα στη χώρα απ' ό,τι για τους υπηκόους άλλου κράτους μέλους και τα μέλη της οικογένειάς τους που δεν πληρούν αυτόν τον όρο — Δεν συγκρίνονται οι αντίστοιχες καταστάσεις αυτών των δύο κατηγοριών προσώπων από απόψεως κοινοτικού δικαίου — Δυσμενής διάκριση αντιβαίνουσα στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1612/68 — Δεν συντρέχει (Κανονισμός του Συμβουλίου 1612/68, άρθρο 7 § 2)

1. Το κύρος με το οποίο περιβάλλεται η απόφαση που εκδίδεται σε προδικαστική υπόθεση δεν εμποδίζει το εθνικό δικαστήριο που είναι αποδέκτης της αποφάσεως αυτής, αν κρίνει αναγκαίο, να απευθυνθεί εκ νέου στο Δικαστήριο πριν τάμει τη διαφορά στην κύρια δίκη. Τέτοια προσφυγή μπορεί να δικαιολογείται όταν το εθνικό δικαστήριο προσκρούει σε δυσχέρειες κατανόησης ή εφαρμογής της αποφάσεως, όταν υποβάλλει στο Δικαστήριο νέο νομικό ερώτημα ή ακόμη όταν του υποβάλλει νέα στοιχεία εκτιμήσεως ικανά να οδηγήσουν το Δικαστήριο να απαντήσει διαφορετικά σε ήδη υποβληθέν ερώτημα.

της προβλεπόμενης στο άρθρο 234 ΕΚ ανατίθεται μόνο στον εθνικό δικαστή, οι διάδικοι δεν μπορούν να μεταβάλουν το περιεχόμενο των ερωτημάτων αυτών. Επομένως, το Δικαστήριο πρέπει κατ' αρχήν να περιορίσει την εξετασή του στα στοιχεία εκτιμήσεως που αποφάσισε να του υποβάλει το αιτούν δικαστήριο. Όσον αφορά την εφαρμογή της κρίσιμης για την υπόθεση εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως, το Δικαστήριο πρέπει, συνεπώς, εξετάσει την κατάσταση που θεωρεί δεδομένη το εν λόγω αιτούν δικαστήριο και δεν δεσμεύεται από τις υποθετικές περιπτώσεις που προβάλλει ένας από τους διαδίκους της κύριας δίκης, τις οποίες το αιτούν δικαστήριο απλώς επαναλαμβάνει χωρίς να λαμβάνει συναφώς θέση.

(βλ. σκέψη 39)

(βλ. σκέψεις 40-41)

2. Εφόσον η δυνατότητα καθορισμού των προς υποβολή ερωτημάτων στο πλαίσιο
3. Η νομοθεσία κράτους μέλους που επιβάλλει στους συζύγους διακινουμένων

εργαζομένων, υπηκόων άλλων κρατών μελών την προϋπόθεση να έχουν διαμείνει επί τέσσερα έτη στο έδαφος του κράτους αυτού για να μπορούν να υποβάλουν παραδεκτώσ αίτηση χορηγήσεως άδειας διαμονής απεριόριστης διάρκειας στο κράτος αυτό, ενώ επιβάλλει υποχρέωση διαμονής μόνο δώδεκα μηνών στους συζύγους προσώπων που είναι εγκατεστημένα στο εν λόγω έδαφος και δεν υπόκεινται σε περιορισμούς όσον αφορά την περίοδο κατά την οποία μπορούν να διαμένουν σ' αυτό, δεν συνιστά διάκριση αντιβαίνουσα στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1612/68.

Η απάντηση δεν θα ήταν διαφορετική αν είχε ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι οι αντίστοιχες καταστάσεις αυτών των δύο κατηγοριών προσώπων, από απόψεως εθνικού δικαίου, προσομοιάζουν, σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο, καθόλα πλην της περιόδου προηγούμενης διαμονής που απαιτείται για τους σκοπούς χορηγήσεως άδειας διαμονής αόριστης διάρκειας στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους.

Πράγματι, στο μέτρο που το δικαίωμα διαμονής διακινουμένου εργαζομένου, υπηκόου άλλου κράτους μέλους, εξαρτάται από τη διατήρηση της ιδιότητας του εργαζομένου ή, ενδεχομένως, του προσώπου προς αναζήτηση εργασίας, εκτός αν αντλεί το δικαίωμα αυτό από άλλες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, η κατάσταση του δεν είναι συγκρίσιμη με την κατάσταση προσώπου, το οποίο, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας κράτους μέλους, δεν υπόκειται σε κανένα

περιορισμό όσον αφορά την περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας μπορεί να διαμείνει στο έδαφος αυτού του κράτους μέλους και δεν πρέπει, κατά τη διάρκεια της διαμονής του, να πληροί καμία προϋπόθεση παρεμφερή με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, που χορηγούν στους υπηκόους ενός κράτους μέλους δικαίωμα διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.

Εφόσον το δικαίωμα διαμονής των δύο αυτών κατηγοριών προσώπων δεν προσομοιάζει καθόλα, το αυτό ισχύει και για την κατάσταση των συζύγων τους, προκειμένου συγκεκριμένα για το ζήτημα ποια είναι η διάρκεια της περιόδου διαμονής κατόπιν της οποίας μπορεί να τους χορηγηθεί το δικαίωμα διαμονής αόριστης διάρκειας στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους.

Λόγω της μη συγκρισιμότητας των καταστάσεων από απόψεως κοινοτικού δικαίου, δεν ασκεί συναφώς επιρροή το ζήτημα αν μπορεί να δικαιολογείται αυτή η διαφορετική μεταχείριση όσον αφορά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου.

(βλ. σκέψεις 27, 46-50, 56 και διατακτ.)